

Elballagtak a „vén” diákok

Búcsú a Vörösmartytól

Több mint százötven diák búcsúzott múlt pénteken a Vörösmarty Mihály Gimnáziumtól, iskolatársaitól, tanáraitól. Búcsúzott a gimnázium nyugalmazott igazgatója, Bakos Mária is, Kassák Lajos soraival: „Aki elment, az elment (...) de aki egyszer nálunk volt, az többé sohasem mehet el tőlünk egészen.”

A Vörösmarty gimnázium végzős diákjai mosolyogva búcsúztak a tanteremtől

A virágcsokor mellett divatba jött az óriáslufi mint búcsúztatóajándék. Volt, aki hatalmas baglyot, más söröskriglit libegtetve ballagott

A diákok sorfala közt viszik a végzősök az iskola zászlaját, hogy átadják a jövőre végzőknek

A ballagók egy-egy színes lufit kaptak, amit az ünnepség végén égneek eresztettek

„Az iskola feladata nemcsak az, hogy tudást adjon át, hanem hogy felkészítse a fiatalokat az életre. Ebben a rendkívül gyorsan változó világban nagyon nagy szükség van arra, hogy kialakuljon az emberben egy helyes értékrend. Nagyon remélem, hogy iskolánk nemcsak tárgyi tudást adott nektek, hanem formálódott a jellemeitek, személyiségetek akkor is, amikor azt észre sem vettétek” – ezekkel a szavakkal búcsúzott a végzős diákoktól a Vörösmarty Mihály Gimnázium nyugalmazott igazgatója, Bakos Mária a május 4-i ballagáson. Több mint százötven diák köszönt el ezen a napon az iskolától, ahol négy (illetve nyolc) évet töltött, tudást, élményeket, barátokat szerzett. Igaz, a legnagyobb megmérettetés, az érettségi még előttük áll, az iskola összes termét, zegét-zugát azonban most utoljára járták be a fiatalok.

A búcsúzó diákok nevét nem csak a régi osztálykönyvek, illetve a tablóképek őrzik: a nevüket viselő szalag felkerült az iskola zászlajára, amit a 12. évfolyam hallgatói átadtak az eggyel alattuk járó diákoknak.

„Kívánom nektek, hogy az érettségi a vágyott eredménnyel sikerüljön, és arra az egyetemre, főiskolára jussatok be, amit első helyen megjelöl-

tetek, illetve szeressétek azt a munkát, amit majdan végezni fogtok. »Aki elment, az elment (...) de aki egyszer nálunk volt, az többé sohasem mehet el tőlünk egészen.« Kassák Lajos sorai nemcsak nektek szólnak, hanem önmagának is, hiszen ezen a szép ünnepen én is búcsúzom, megkezdem nyugdíjaséveimet. Huszonhat év emlékeit viszem magammal a Vörösmarty Mihály Gimnáziumból. Búcsúzom életem legkedvesebb munkahelyétől, a kollégáktól, a diákoktól. Isten veletek” – zárta szavait Bakos Mária.

A végzős diákok nevében az egyik 12. osztályos tanuló emlékezett az együtt töltött évekre, a 11. évfolyam tanulói pedig zenés, verses műsorral búcsúztatták a több mint százötven „elballagó” diákat.

Az ünnepség egyik legfontosabb eseménye a tantestületi kitüntetések átadása volt – ezeket az elismeréseket a legkiemelkedőbb eredményt elért diákok vehették át Bakos Máriától.

A végzősök, miután elköszöntek az épülettől, egy-egy léggömböt kaptak, amit a ballagás végén egyszerre eresztettek égneek. A több mint százötven kék, piros, narancsszínű lufi egyszerre szállt fel a magasba – jelképezve az elszakadást, nemcsak az iskolától, hanem a gyerekkortól is; a magasba törést, a szabad szárnyalást, az előttük álló lehetőségeket, amelyekkel élhetnek, amelyekről dönthetnek. Ezeknek a pillanatoknak a fontosságát most még tán nem érzik a fiatalok – de évek múlva, ha visszaemlékeznek életüknek erre a korszakára, biztosan semmihez nem hasonlítható élményként fogják nyilvántartani.

Á. K.

A szerkesztő jegyzete

Szeressük Mikszáthot?

Végzős gimnazistát kérdezett a közszolgálati rádió munkatársa a középiskolai érettségik megkezdése alkalmából: milyen tételt szeretne magyarból? Mikszáth Kálmánt – vágta rá a negyedik diáklány. Miért, Mikszáthot szereted? – tudakozódott tovább a riportter. Dehogya – nevetett nagyot a lány –, csak ez az, amit tudok.

Az alapadatokon kívül – neves gimnázium Magyarországon fővárosában, 2012. május 7., hétfő – még két dolgot érdemes rögzítenünk. Az idézett kérdés-felelet nem tekinthető szakszerű közvélemény-kutatásnak, az elhangzottak tehát nem minősíthetők a többségre jellemző, hiteles jelenségnek, másfelől azonban mindenképp jelzésértékű. Létezik olyan végzős gimnazista, sajnos, feltehetően nem is kevés, aki nem szereti az egyik legnagyobb magyar író. És ha Mikszáthot nem, akkor valószínűleg Jókait, Móriczot, meg Németh Lászlót sem, hiszen ez „ugyanaz a társaság”.

Arra, hogy kinek milyen legyen az ízlése, természetesen nem lehet senkit kötelezni, itt azonban nem ízlésről, hanem értékrendről van szó. A magyar irodalom, a nemzeti kultúra nagyjainak értékelése egyszerűen nem lehet tetszik-nem tetszik kérdés, mint valamely ruhadarabról, ételről, itálról vagy slágerről kialakított vélemény. Vannak bizonyos alapértékek, amelyek vagy találtak értő, befogadó közegre a fiatalok között, vagy nem. És ha azt tapasztaljuk – márpedig ezt a tapasztalást a bevezetőben említett példa mellett számos más eset is alátámasztja –, hogy a fiatal korosztály nem fogékony ezekre az értékekre, az nagy baj. A helyzet kialakulásáért azonban semmiképp nem ezek a diákok felelősek.

Kézenfekvő lenne a tanárokon elverni a port, de ez sem indokolt, ugyanis ha egy pedagógus akár az eddigi, akár a mostanában korszerűsített tantervben leírtakat szigorúan számon kéri, az még nem mindig elég. Felmondhatja bármelyik diák a kötelezően előírtakat, megírhatja kiválóan a dolgozatait, akár jó osztályzatokat is kaphat a gimnáziumban, mindentől azonban még nem lesz művelt, legfeljebb tanult felnőtt.

Művelté, az igazi értékeket megbecsülővé a környezet, azaz mi, valamennyien tehetjük az érettségizőket. Mélyen szép, milyen kifejező is a nyelvünk: nem képzettek, nem vizsgázottak lesznek ezek a fiatalok, hanem érettek... Igazán éretté azonban attól a közegetől válhatnak, amely nemcsak iskolát jelent, hanem a külvilágot is: családot, barátokat – meg televíziót és rádiót, szomszédokat és utcai járőkelőket, ismerőseket és ismeretleneket. Zuhannak is szegény tizenennyolc évesre az iskolán kívülről érkező hatások és eldöntendő kérdések: érdemes-e tovább tanulni, ha igen, akkor mit, hol és mennyiért; mi kell ahhoz, hogy jó álláshoz jusson; esetleg ne is foglalkozzon álláskereséssel, inkább igyekezzen valahogy képernyőre, vagy legalább színpadra jutni, legyen „villalakó”, fotómodell vagy rapszövegmondó, mert az fizet jól – csoda-e, ha nem Mikszáthot szereti?

Úgy tűnik, hogy mi mint külvilág sem segítünk megfelelően az érettségizőknek valóban éretté válni. Lehet, hogy mi sem vagyunk elég érettek?

Bíró András

Élhető

is élhető. Kérdésemre, hogy miért hagyta ott a fővárost, csak ennyit mond: a füst, a korom, a zaj miatt, de erről majd bővebben, ha remélhetőleg ismét találkozunk. Gyors névjegycsere, majd kézfogás, búcsú. Még visszakiált: „Viszontlátásra nálunk!”

Erről a találkozásról egy korábbi eseménysor is eszembe jut. Az idén, január végén az egyik irodalmi folyóirat szerkesztője kimerítettük az adott témát, mintegy befejezésként megkérdezte, van-e kiadó lakás vagy családi ház Érden. Csak azért kérdezi, tette hozzá, mert feleségével együtt igen komolyan török a fejüket, hogy eladva budai öröklakásukat, Érdre költöznének. Addig is, míg ezt sikerül nyélbe ütni, bérelnének egy lakást vagy családi házat. Válaszként elküldtem nekik az Érdi Újság legutóbbi három számát azzal, hogy talál bennük elegendő hirdetést, és köztük esetleg néhány kedvükre való ajánlatot.

Az egyik februári hétvégén becsöngtetett hozzánk a házaspár. Sűrűn szabadkoztak, hogy előre nem szóltak érkezésükről, de sietnek megosztani velünk örömlükét: megtalálták azt az élhető várost, ahová életük végére letelepednek! Kiderült, hogy harmadszorra jártak akkor Érden. Megnéztek mindent, ami őket érdekelt. A felfedező örömeivel közölték velem, hogy Érden moziba, színházba is lehet járni, hogy

Érdnek van egy kitűnő termálfürdője és nívós szállodája, felnőtt-gyermek- és zenei könyvtára, a Jószomszédság Könyvtárában sok száz magyarra fordított szépirodalmi és egyéb munka a szerbhorvát irodalomból. Itt, Érden, mondta az asszony diadalmasan, nem lehet unatkozni. A művelődési központban rengeteg hobbikör működik, s kerületenként ott vannak a népes nyugdíjasörökök! Ezek tagjai havonta találkoznak, de egyénenként is összejárhatnak a kialakult szimpátia és barátság alapján.

Befelé mosolyogva, jólesően hallgattam azt is, hogy a városvezetés nem csak szép szavakban becsüli meg a művészeteket és a művészeket, hanem anyagiilag is segíti őket. Ez kitűnik a hozzájuk eljuttatott Érdi Újság beszámolóiból, de a lakosokkal való beszélgetések alapján is ez a véleményük. A legnagyobb örömlük az volt velem szemben, hogy ők bizony jelen voltak, amikor a képtár-galériát avatták. Itt és ekkor ismerkedtek össze a város néhány vezetőjével, köztük Segesdi Jánossal, Kéri Mihállyal és Tóth Tamással. T. Mészáros Andrásal csak egyetlen kézfogás erejéig találkoztak, de majd, remélik, ha rövidesen érdi lakosok lesznek, egy rövid látogatásra bejelentkeznek hozzá.

Búcsúzkodáskor még megjegyeztém: Érd lakóinak átlagos életkora mindössze 35 év! Rám kacsintottak, ami azt jelentette: „majd rábeszéljük unokáinkat, költözzenek ők is Érdre, hiszen ez egy nagyon is élhető város.”

Bíró András